

3. Kas direktiivi 2013/32/EL artikli 14 lõike 1 esimese lausega või eelkäijaks olnud direktiivi 2005/85/EÜ artikli 12 lõike 1 esimese lausega on vastuolus sellise siseriiklikku sätte kohaldamine, mille kohaselt ei vii taotlejaga isikliku vestluse ärajätmine olukorras, kus varjupaigaasutus on direktiivi 2013/31/EL artikli 33 lõike 2 punktis a või eelkäijaks olnud direktiivi 2005/85/EÜ artikli 25 lõike 2 punktis a sätestatud pädevust kasutades varjupaigataotluse vastuvõetamatuks tunnistanud, selle otsuse tühistamiseni vestluse ärajätmise tõttu, kui taotlejal on apellatsioonimenetluses võimalus esitada kõik asjaolud, mis räägivad vastuvõetamatuks tunnistamise otsuse vastu, ja ka neid arvestades ei saa asjas teistsugust otsust teha?

⁽¹⁾ Euroopa Parlamendi ja nõukogu 26. juuni 2013. aasta direktiiv 2013/32/EL rahvusvahelise kaitse seisundi andmise ja äravõtmise menetluse ühiste nõuete kohta (ELT 2013, L 180, lk 60).

⁽²⁾ Nõukogu 1. detsembri 2005. aasta direktiiv 2005/85/EÜ liikmesriikides pagulasseisundi omistamise ja äravõtmise menetluse miinimumnõuete kohta (ELT 2005, L 326, lk 13).

Eelotsusetaotlus, mille on esitanud Verwaltungsgerichtshof (Austria) 28. augustil 2017 – Stefan Rudigier

(Kohtuasi C-518/17)

(2017/C 392/21)

Kohtumenetluse keel: saksa

Eelotsusetaotluse esitanud kohus

Verwaltungsgerichtshof

Põhikohtuasja pooled

Kassatsioonkaebuse esitaja: Stefan Rudigier

Kaasatud isik: Salzburger Verkehrsverbund GmbH

Eelotsuse küsimused

1. Kas Euroopa Parlamendi ja nõukogu 23. oktoobri 2007. aasta määruse (EÜ) nr 1370/2007 ⁽¹⁾, mis käsitleb avaliku reisijateveoteenuse osutamist raudteel ja maanteel ning millega tunnistatakse kehtetuks nõukogu määrused (EMÜ) nr 1191/69 ja (EMÜ) nr 1107/70, artikli 7 lõige 2 on kohaldatav ka juhul, kui viidatud direktiivi artikli 5 lõike 1 teises lauses nimetatud teenuste riigihankepingud avaliku reisijateveoteenuse osutamiseks bussiga sõlmitakse kooskõlas riigihankeid reguleerivates direktiivides (direktiiv 2004/17/EÜ või direktiiv 2004/18/EÜ) sätestatud menetlusega?

2. Kui vastus esimesele küsimusele on jaatav:

Kas juhul, kui rikutakse kohustust avaldada vähemalt üks aasta enne konkurentsil põhineva menetluse väljakuulutamist määruse (EÜ) nr 1370/2007 artikli 7 lõike 2 punktides a–c märgitud teave, tuleb hanget, mille kohta ei avaldatud kõnealust teavet üks aasta enne menetluse alustamist, kuid mis toimus vastavalt sama määruse artikli 5 lõike 1 teisele lausele kooskõlas riigihankeid reguleerivates direktiivides ettenähtud menetlusega, pidada õigusvastaseks?

3. Kui vastus teisele küsimusele on jaatav:

Kas riigihankeid reguleerivate liidu õigusnormidega on vastuolus liikmesriigi õigusnormid, mille kohaselt võib loobuda määruse (EÜ) nr 1370/2007 artikli 7 lõikes 2 märgitud teabe avaldamata jätmise tõttu õigusvastaseks peetava hankemenetluse tühistamisest, nagu on ette nähtud direktiivi 89/665/EMÜ⁽²⁾ artikli 2 lõike 1 punktis b, juhul kui õigusvastasus ei olnud hankemenetluse tulemuse seisukohast olulise mõjuga, kuna asjaomane käitaja sai õigeaegselt reageerida ning konkurents ei kahjustatud?

⁽¹⁾ Euroopa Parlamendi ja nõukogu 23. oktoobri 2007. aasta määrus (EÜ) nr 1370/2007, mis käsitleb avaliku reisijateveoteenuse osutamist raudteel ja maanteel ning millega tunnistatakse kehtetuks nõukogu määrused (EMÜ) nr 1191/69 ja (EMÜ) nr 1107/70 (ELT 2007, L 315, lk 1).

⁽²⁾ Nõukogu 21. detsembri 1989. aasta direktiiv 89/665/EÜ riiklike tarne- ja ehitustöölepingute sõlmimise läbivaatamise korra kohaldamisega seotud õigus- ja haldusnormide kooskõlastamise kohta (EÜT 1989, L 395, lk 33, ELT eriväljaanne 06/01, lk 246).

27. septembril 2017 esitatud hagi – Euroopa Komisjon versus Hispaania Kuningriik

(Kohtuasi C-569/17)

(2017/C 392/22)

Kohtumenetluse keel: hispaania

Pooled

Hageja: Euroopa Komisjon (esindajad: T. Scharf, G. Von Rintelen ja I. Galindo Martín)

Kostja: Hispaania Kuningriik

Hageja nõuded

- Tunnistada, et kuna Hispaania Kuningriik ei ole võtnud enne 21. märtsi 2016 vastu õigus- ja haldusnorme Euroopa Parlamendi ja nõukogu 4. veebruari 2014. aasta direktiivi 2014/17/EL elamukinnisvaraga seotud tarbijakrediidilepingute kohta ning millega muudetakse direktiive 2008/48/EÜ ja 2013/36/EL ja määrust (EL) nr 1093/2010⁽¹⁾, täitmiseks või vähemalt ei ole neist komisjonile teatanud, siis on see liikmeriik rikkunud nimetatud direktiivi artikli 42 lõikest 1 tulenevaid kohustusi;
- Määrata Hispaania Kuningriigile kooskõlas ELTL artikli 260 lõikega 3 karistusmaks 105 991,60 eurot päevas alates kohtuotsuse kuulutamisest, milles tuvastatakse, et on rikutud kohustust võtta vastu direktiivi 2014/17/EL täitmiseks vajalikud sätted või vähemalt kohustust teatada komisjonile nendest;
- Mõista kohtukulud välja Hispaania Kuningriigilt.

Väited ja peamised argumendid

1. Liikmesriikidel on direktiivi 2014/17/EL artikli 42 lõike 2 alusel kohustus võtta hiljemalt 21. märtsiks 2016 vastu riiklikud meetmed, mis on vajalikud direktiivi siseriiklikku õigusesse ülevõtmiseks. Kuna Hispaania Kuningriik ei ole komisjonile teatanud direktiivi ülevõtmisest, siis otsustas komisjoni Euroopa Kohtusse pöörduda.